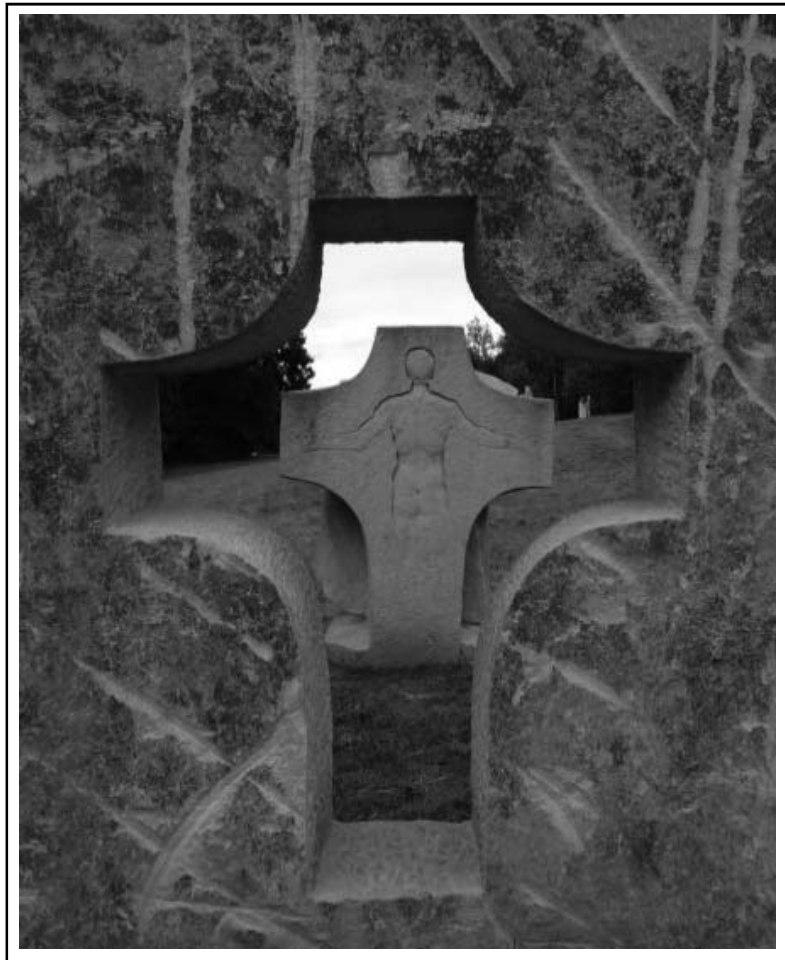

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Čestmír Mudruňka: Krajina kříže ●

Únor 2013

Hleď, ať světlo v tobě není tmou.

Lukáš 11,35

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Rok 2013 přinesl našemu sboru velké změny. Rozloučili jsme se po patnácti letech s naším farářem, který nyní působí ve sboru v Uhříněvsi. Sžíváme se s vědomím, že nějakou dobu budeme bez vlastního kazatele a že mnoho do této chvíle samozřejmých věcí bude teď na nás.

Stojíme také před úkolem najít nového faráře. Slyšeli jsme kázání sestry Potměšilové a bratrů Pešouta a Opočenského, měli jsme také možnost s nimi hovořit, slyšet jejich názory na způsob vedení sboru, zeptat se na to, co zajímá nás.

A nyní je před námi cesta, která – jak doufáme – povede ke zvolení nového vršovického kazatele, či kazatelky. Už se nám rýsují obrysy společné cesty. Staršovstvo bude muset dobře naslouchat všem hlasům, které ve sboru zní, a potom navrhnout toho kandidáta, kterého bude považovat za nejlepšího. Na nás všech pak bude jeho či její volba, která jistě není samozřejmostí, a hlavně pak jeho přijetí za nového člena našeho společenství.

Uvědomuji si, že nás čeká cesta, která je nesnadná, dá se na ní snadno zakopnout a je možné, že i představy o cíli budeme mít různé. Můžeme však přijmout naději, že na té cestě nejsme sami. Společně s učedníky, kteří se po velikonočních událostech vydali na cestu do Emauz, můžeme přijmout ujištění, že s námi jde Pán Ježíš Kristus a že skutečným cílem je jeho přítomnost ve vršovických katakombách a všude tam, kde jsme my.

Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb. (Lk 24, 31-35)

Tomáš Vokatý

Ilustrace: Ivan Steiger

Zápis

ze schůze staršovstva dne 10. 1. 2013

HLEDÁNÍ NOVÉHO KAZATELE

- Proběhly osobní schůzky s kandidáty Matějem Opočenským a Lukášem Pešoutem – stručně jsme shrnuli získané dojmy a fakta.
- Ve třech po sobě jdoucích nedělích (27. 1., 3. 2. a 10. 2.) u nás budou kázat všichni tři kandidáti na kazatele Eva Potměšilová, Lukáš Pešout a Matěj Opočenský. Po bohoslužbách proběhnou oficiální rozhovory s kandidáty přístupné všem zájemcům. Rozhodli jsme se sestavit pro všechny kandidáty stejnou sadu otázek; ve druhé části rozhovoru bude možné pokládat dotazy libovolné.
- Na další schůzi staršovstva se sejdou všichni aktivní zájemci o volbu nového kazatele a na základě zejména výsledků kázání a rozhovorů s kandidáty povedou s presbytery diskusi o návrhu kandidáta na nového kazatele. Následně staršovstvo vybere jediného kandidáta, o kterém bude hlasovat sborové shromáždění.

FINANČNÍ ZPRÁVA

Za rok 2012 byly vybrány tyto částky: Saláry – 302 735 Kč, sbírky – 67 135 Kč, dary členů celkem – 23 320 Kč, dary nečlenů – 8701 Kč, sborový dopis – 2560 Kč, zahraniční dary – 10 159 Kč, diakonie – 14 610 Kč, podlahová krytina – 18 250 Kč, věcný dar (varhany) 108 897 Kč.

1. 1. 2013 byla provedena inventarizace majetku a peněžních prostředků. Stav odpovídal.

BIELEFELD

Dostali jsme zprávu od farářů a několika členů sborů v Bielefeldu, že by rádi přijeli na podzim do Prahy. Navrhli celkem čtyři termíny, tři v září a jeden v listopadu. Návštěva se týká i klimentského sboru, který si vybral datum 27. – 30. 9. 2013 – termín budeme akceptovat.

URČENÍ ODMĚNY PRO RENATU RADOVOU A SBOROVOU SESTRU

Renata Radová povede výuku náboženství – pokud nebude domluveno jinak s administrátorem sboru. Strídat by se s ní mohla Martina Míková. Administrativní práci sborové sestry bude vykonávat Lenka Vokatá.

Byla odhlasována odměna pro obě (resp. všechny) 250 Kč hrubého za hodinu (8-0-0).

URČENÍ TERMÍNU SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ

Vzhledem k okolnostem (hledání faráře) byl navržen termín 24. 3. 2013.

PŘEDÁNÍ SBOROVÉ AGENDY

- nedělní škola – povede Míša Otterová
- schůzky mládeže – vede Honza Škrob a Honza Ort, není třeba se o ně starat. Naopak, je možno je vyzvat, aby připravili bohoslužby
- maminky s dětmi – povede Martina Míková
- biblické hodiny – poprosíme administrátora
- biblická hodina pro třicátníky – je třeba, aby někdo domlouval hosty. Třeba by to zajímalo administrátora, případně sborová sestra
- setkání seniorů – povede pracovní skupina pod vedením Joela Pokorného
- křesťanská služba – dohlédnout na to, aby o sobě věděli členové sboru uvnitř jednotlivých věkových vrstev
- Administrátor – Pavel Kalus (Žižkov I)

Vzpomínání a současnost

Vzpomínal jsem v Katakombách již v říjnu 2008 a v lednu 2009, když jsem končil své dlouholeté členství ve staršovstvu našeho sboru. Chci teď ještě jednou zavzpomínat se svou Jiřinkou na naše mladá léta a na život ve sboru do současnosti. Vede mne k tomu současný stav sboru při odchodu našeho milého bratra faráře Jiřího Orta a jeho obětavé manželky Marie. Změn a krizových situací ve sboru bylo několik – a všechny jsme je zvládli. Toto vzpomínání je určeno zejména nové generaci, která v našem sboru nastupuje a má většinou malé děti, a také těm, kteří se ke sboru hlásí, platí salár, ale mezi námi se neobjevují, nebo jen občas.

V jiných poměrech, v jiných životních podmínkách jsme s Jiřinkou prožili své mládí v Čáslavi. Konfirmováni jsme byli v roce 1941 a 1943. Konfirmandů bývalo tehdy kolem čtyřiceti. Byli jsme ve sdružení mládeže, jak se tehdy říkalo, a asi pět sdruženců nás spolu se sestrou farářovou učilo – vždy po dopoledním shromáždění – v nedělní škole. V sobotu odpoledne tomu předcházela na faře příprava. V neděli byla v pět hodin odpoledne schůzka sdružení mládeže, bývalo nás kolem dvaceti účastníků. Sňatek jsme uzavřeli v roce 1949. Já jsem už od roku 1945 pracoval v Praze a domů jsem dojížděl v sobotu po práci. Až v roce 1951 jsme se stěhovali do Prahy, kde jsme získali byt ve Vršovcích. Tím nastala nová kapitola v našem životě.

Vršovický sbor byl právě ve svém začátku, ale nikdy jsme nelitovali, že jsme přišli právě do něj. Zažili jsme ještě shromáždění ve škole, než byly získány prostory v Charkovské ulici. Kancelář a shromáždění v týdnu byly pak dlouho v Žitomířské – v proslulých „katakombách“. Řadu let jsme si doplňovali nedělní shromáždění návštěvou večerních bohoslužeb v kostele u Martina ve

Zdi, kde v té době pravidelně kázali profesori naší bohoslovecké fakulty. V roce 1953 jsem byl zvolen jako nejmladší člen do staršovstva – byl jsem účetní nebo pokladník, v některých obdobích obojí. O tyto služby sboru většinou nikdo neprojevoval velký zájem. Jiřinka nejenže mi pomáhala, ale později převzala po bratru Novákovi starost o církevní tisk, v Tulské pak organizovala každoroční jarní úklid, realizovaný členy sboru, zajišťovala se sestrami vaření při některých rodinných nedělích a při sejítí dětí při generální zkoušce na vánoční hry. V roce 1960 se nám narodil syn Petr, byl zde pokřtěn, konfirmován, bylo zde požehnáno sňatku s Evou Adamcovou, též členkou našeho sboru, a byli zde pokřtěni jejich dva synové. Než se odstěhovali do Radotína, byl také jedním z varhaníků.

Z historie sboru se dozvídáte ledacos z paměti bratra Nováka. Kteří faráři, kurátoři, varhaníci se vystřídali, kteří členové sboru nacvičovali s dětmi vánoční slavnosti, to jsem psal v Katakombách již dříve. Uvedl jsem také postupně devět mimořádných osobností, které byly mezi členy sboru. Zmíním ještě, že vedle nedělních shromáždění, biblických hodin, konfirmačních cvičení a schůzek dětí a mládeže byla v pravidelném programu i další setkávání – nejprve „čtvrťka“ (s profesorem Lochmanem), potom „třicátníci“ (vedle velkých i takzvaní malí, neoficiální), kteří se snad scházejí i nyní. Řadu novinek zavedl bratr Michael Otrisal. Kupříkladu rodinné neděle, aktivní podíl členů staršovstva na průběhu bohoslužeb, účast dětí při Večeři Páně, zpěv ze Svítáků při kytaře, styky se sbory v cizině... Ve všem tom pokračoval nejen bratr farář Baštecký, ale pak s dalšími obohaceními i bratr farář Jiří Ort s celou svou rodinou. To vše je třeba si uvědomit při jeho odchodu a při hledání nového duchovního. To je také jeden z důvodů, proč to vše připomínám, zejména těm bratrům a sestrám, kteří zde vše prožívají oproti nám starším teprve kratší dobu. Změnily se sice poměry oproti našemu mládí a proti době komunistického útlaku, ale účast všech generací ve sboru a práce pro sbor by měla být stále samozřejmostí.

Před několika málo lety se zdálo, že se náš sbor zmenšuje, ale pojednou se udál jakýsi zázrak a začali přicházet noví mladí členové, mladé rodiny... a nyní máme ve sboru plno malých dětí. Maminky si organizují schůzky s nimi uprostřed týdne a my senioři se z toho všeho radujeme. Že se právem radujeme a nemusíme a nesmíme se bát budoucnosti, jsme se naposled přesvědčili při dětské vánoční slavnosti 23. prosince 2012.

Přijměte proto tohle psaní všichni ne jako nějaké chlubení, jací jsme my senioři byli a jsme, ale jako výzvu k tomu, abyste i vy mladší obětovali podle svých možností a schopností potřebný čas pro další život svého sboru a tím dokazovali, že existence církve Kristovy vám není lhotejná.

Emil Veber

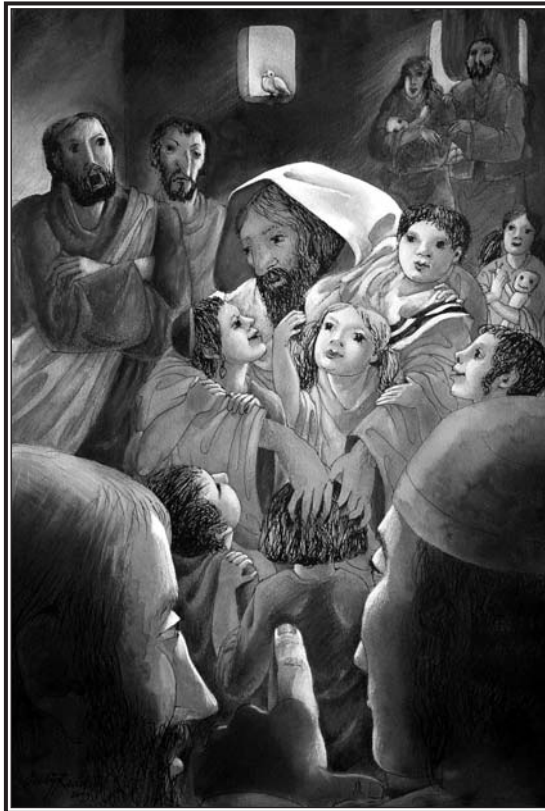
Psaní z Uhříněvsi

Dostali jsme 1. února krátký, ale velmi milý dopis. Myslím, že si ho rádi přečtete všichni...

Moc a moc vás všechny zdravím. Dnešek je prvním dnem po dlouhých letech, kdy nejsem farářem ve Vršovicích, a první den v životě, kdy jsem farářem v Uhříněvsi. Honí se mi toho hlavou hodně, ale je to hlavně vděčnost za společný čas v našem sboru. Vzpomínky na ty, kteří zemřeli, na ty, kteří se narodili, na přátele. Mějte se krásně. Pán Bůh vám všem žehnej.

I za Marii Jirka

P.S.: Obraz od vás jsme umístili hned v neděli 20. ledna večer.

Nejisté jubileum

„Tak si myslím, že letos jsme tu možná podvacáté,“ řekl letos ve Strážném někdo. Nejspíš to byla Magda Jelínková. Kdo jiný by to taky měl vědět, že...?

Tomáš a Magda Jelínkovi neúnavně organizují společné sborové akce v chatě Barvy Tebas v krkonošském středisku Strážné skutečně již od začátku 90. let. Letní akce byly profilované podle okolností buď jako dětský tábor nebo jako rodinná dovolená, v zimě jsme pak tradičně přijížděli na pololetní prázdniny – jedním dnem prodloužený víkend na přelomu ledna a února. Letní společné dovolené se před časem přestěhovaly do Perninku, ale v zimě míříme stále do Strážného.

Nejinak tomu bylo i letos: od čtvrtka 31. ledna do neděle 3. února osídlila chatu na hranici Krkonošského národního parku početná a pestrá skupina vršovických. Tvořili ji děti všeho věku od půlročního Kryštofa Šípka po partičku adolescentů, dospělí, každoročně se účastníci i relativní nováčci, a taky dva psi. Přes den jsme se sice rozprchli do všech stran podle toho, jaký druh zimních radovánek preferujeme a co nám umožňuje věk našich dětí (sjezdaři, běžkaři, sánkaři...), ale společně strávené večery byly přesně tím, co nám ve shonu všedních velkoměstských dní chybí. Uspořádali jsme ping-pongový turnaj (vítězný Tomáš Jelínek musel znovu a znovu vysvětlovat, že ping-pong hraje opravdu jenom ve Strážném...), trošku si zazpívali s kytarou, bavili se tradičními aktivitami (pozorovat dlouholeté přebornice Magdu Jelínkovou a Báru Masopustovou, jak hrají scrabble, je radost). Ale hlavně jsme si povídali, sdíleli se a radovali se z přítomnosti zejména těch, které nevidáme tak často (jako obvykle přijeli i bývalí členové našeho sboru Ivka, Rut a Pavel Jungwirthovi). Pisatel těchto řádků může potvrdit, že se mu v půl druhé v noci stále ještě nechtělo opouštět rozhovor, kterým nasýtil duši tak, jak už dlouho ne.

Možná, že přesný počet našich zimních návštěv Strážného neznáme. A určitě nevíme, jestli se tam za rok sejdem znovu, nebo to bylo letos opravdu naposledy – jak jsme si mysleli kvůli plánovanému a dosud neuskutečněnému prodeji chaty již několikrát. V každém případě toto nejisté jubileum stálo za malou zmínku, protože chata Barvy Tebas ve Strážném doposud určitě byla důležitým místem na mapě aktivit vršovického sboru. Zažili jsme tu v létě i v zimě mnoho hezkého, vyrostla tu pospolu celá jedna generace dětí, budovali jsme tu společenství. Díky za to Bohu, díky i Jelínkovým.

Tomáš Hrubý

V keňském *Daily Nation* občas nahlédnu do stránky, kde se zveřejňují smuteční oznámení. Jména zesnulých tam bývají často uvedena pod velkým titulkem „Promoted to glory“. 14 září byl takto „povýšen“ bratr kněz Jeroným Filip Hofman, OPraem. Proč ale tak brzo? – ptáme se my, kteří jsme ho znali. 39 let! Od Stvořitele se těžko dozvíme odpověď „Proč ne?“...

Když mladý člověk v plné síle zahyne např. při výstupu na Matterhorn (tenhle vrchol zdolal Jeroným napotřetí v červenci a další dvě alpské čtyřtisícovky v srpnu), není to o nic menší tragédie, než když se zabije při obyčejné sportovní projížďce na kole, ale osud tu má k dobru alespoň polehčující okolnost – horolezcův plný souhlas s vyšší podstupovaného rizika.

I když se mi obecně daří smrt přijímat jako nedílnou součást života, jsou chvíle jako tato, kdy se potřebuju chytit něčeho, co by se postavilo absurditě tragické smrti.

A tak se chytám Jeronýmova vlastního motto: „Nebojím se marné smrti, ale marného života.“ Ve svém deníku také znovu čtu slova, která jsem si před pár lety opsal z pamětní desky francouzského horolezce Patrika Berthaulta (1957-2004) na vrcholu Grammondo v jižních Alpách:

„S důvěrou v dobrý výsledek a s vědomím, že všechno má svůj smysl a že každá událost slouží k našemu postupu, mám odvahu pokračovat až do cíle své

duchovní a fyzické cesty. Moje kroky ať řídí Božská jiskra v mé duši, která ví, co je pro mě dobré. Především každý den a každou hodinu svědčit o tom, čím byla květina v ruce a hořící srdce; a do všech stran šířit svůj chvalozpěv životu...“

Útěchu a alespoň náznak odpovědi na ono *proč* najdu i v Bibli. „Tam to všechno je.“ (Jan Werich)

Od extrémního realizmu Kazatele: „Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí,“ až třeba po vznešené Kristovo „Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“.

Ale tak jako tak, ve chvíli, kdy tak brutálně přicházíme o blízkého člověka, budu prozřetelnosti jeho marnou smrt v hloubi duše vyčítat podobně, jako Marta vytýkala Ježíšovi: „Kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“

Jestli tu opravdu s námi jsi, všemohoucí Bože, proč dopouštíš, že tak blbě umírají lidi jako Jeroným anebo to čtyřleté dítě, které roztržitý tatínek místo ve školce nechal uprostřed horového srpnového dne od rána až do večera v zamčeném autě? Ticho...

Bůh většinou mlčí.

*Ne snad, že by mu bylo jedno,
co si kdo pomyslí
a co všechno na něj lidi svalí.*

Má rád ticho.

*Tak jako strom anebo
Matissovy červené ryby,*

*keré – ač živé – se ani nehýbou,
aby svým šploucháním neprobudily dítě
spící na gauči dole pod obrazem.*

*Nemá rád dlouhé řeči,
u kterých člověk akorát usne
v kostelní lavici anebo vstojе
pod řečnickou tribunou
jako kdysi na 1. máje,
vystaven žvanění soudruhů,
kterým se za zády smály
zamračené transparenty
už zaživa mrtvých teoretiků
zářivé budoucnosti.
Když už ale jednou něco řekne,
tak to platí.*

SLOVO

*příliš skromné na to,
aby se chtělo rozpovídat
jinde než v srdci,
zatímco do uší se derou
fakta, důkazy, argumenty,
informace, statistiky, ankety
a prohlášení omlacované o hlavu
– až do zblbnutí.*

Sedněte si chvíli, ticho léčí.

— * —

Jak popsat, co jsem pocítil při pohledu na muže, který v šest ráno, když já jsem jel v *matatu* na autobusové nádraží na cestě už nevím kam, dospával v kotouči s nápisem *Early Bird*, *Ranní ptáče...*

S rukama zkříženýma pod hlavou si ve svém krásném kotouči *Early Bird* ležel na zádech jako na plážovém lehátku, nohy zapřené o asfalt, kolena nasměrovaná k nebi. Čekal na zákazníky. Svahilsky se říká kazi ni kazi, job is job, práce jako práce. Ta jeho spočívá v tom, že cestujícím nabízí přepravu zavazadel na kotouči *Early Bird*. Po ránu jsou to většinou koše s ovocem a zeleninou, které paní z blízkého venkova vozí do města prodávat. Na obrovském přetíženém dvoukoláku, se kterým se jiný člověk s vypětím všech sil pokoušel protlačit dopravní zácpou Toyota a Mercedesů v centru Nairobi, jsem chvíli poté četl nápis „A broke man is not a broken man“. (Zruinovaný člověk není ruina.)

Až budu mít peníze, koupím si jachtu. Bude se jmenovat *Early Bird*. Když peníze nebudou, pronajmu si dvoukolák s nápisem „A broke man is not a broken man“ a budu na tržnici přepravovat pytle s bramborama.

— * —

Třetí adventní neděle, mám slavící náladu. „Radujme se, veselme se!“ Říkal to i farář při kázání a mně po bohoslužbě stačil jeden White Cup (East African Brueries Limited, since 1959) na terase hospůdky za rohem, kočka, která si ke mně přisedla pod židli, a slunce nad dálnicí po cestě domů, aby se mi jeho slova rozlila po duši...

Kronika vršovického sboru – 13. díl

V zimním období 1986/7 se Michael Otřísal zúčastnil studia v Ekumenickém institutu Světové rady církví v Bossey ve Švýcarsku. Na kazatelně sboru jej velmi dobře zastupoval po čtyři měsíce Ing. Alfred Kocáb, dříve než byl zvolen za faráře sboru u Salvátora. Ostatní úkoly úspěšně zvládali členové staršovstva.

V rámci třicátníků byly přitažlivé zvláště přednášky Dr. Matějčka o rodině. Po určitou dobu se scházela ještě skupina „malých třicátníků“, která měla programy filosoficky náročné. Program ve skupinkách měla i mládež. Jen účast dětí klesala.

Po návratu vikáře se zvýraznila snaha, abychom se stali učedníky Ježíše Krista a nezůstávali jen „sympatizanty“. Směřovalo k tomu hlavně vybírání stejných otázek a biblických textů pro mládež, biblické hodiny i nedělní kázání, která byla rozmnožována. Nedařilo se však rozšířit vnitřní misii – pasoraci, což je trvalá slabina sboru.

Jak už byla zmínka, rozkvetly rodinné neděle.

V říjnu 1987 odjíždí kurátor Joel Pokorný na dlouhou dobu do Maroka. Zastupuje jej až do voleb místokurátor Dr. Tomáš Růžička, který byl po volbách staršovstva 11. 11. 1990 zvolen kurátorem.

Každou neděli oslovuje kazatel na počátku děti náznakem programu nedělní školy a ty potom zpívají písničku, kterou si nacvičily ze zpěvníku Svítá za doprovodu kytar. Dospělí se rádi přidávají.

Ze skutečnosti, že účastníci sborového života nejsou jen trpnými posluchači, ale hodně uvažují, vyplývá často rozdílnost názorů. Je politováníhodné, že pro nedostatek trpělivosti někdy nevyrůstá žádoucí jednomyslnost v podstatném. Radujme se z těch, se kterými se shodujeme, ale udržujme společenství i s těmi, kteří mají názor jiný. Často je to nedorozumění lehce překonatelné. Před Bohem stojíme společně a z Písma víme, co od nás žádá.

Z bohatších styků o rodinných nedělích se odvozují i dětské výlety o sobotách a týdenní rekreace řady rodin např. do Strážného, které organizuje zejména Magda Jelínková. Úspěšné bylo spojení dětské vánoční besídky s rodinnou nedělí.

Nebývale se rozvíjejí styky se sbory v několika zemích Evropy a oboustranné návštěvy početných skupin. Jsou např. z Zurzachu ve Švýcarsku, z Drážďan, z Meklenburska (Schwerin), odkud jsme dostali klasické varhany zdarma i s instalací, z Bielefeldu, kde byl velký kostel vyzdoben obrazy Miroslava Rady, opakují se styky s Edinburhem a Londýnem.

Volby 11. 11. 1990 se konaly už v novém politickém ovzduší. Za účelem zjištění skutečného členství ve sboru byl rozeslán na všechny známé adresy sborový dopis s přiloženým korespondenčním lístkem, vyplněným podle dosavadní kartotéky. Ten měli členové ověřit, doplnit nebo proškrtat, opatřit podpisem a i v případě odhlášení vhodit do poštovní schránky. Adresa byla daná razítkem sboru. Tímto způsobem jsme zjistili, že k našemu sboru se hlásí aktivně 303 členů.

Se souhlasem synodní rady přešel vikář Michael Otřisal již v dubnu 1990 na poloviční a později plný úvazek do služeb České televize, kde organizuje náboženské vysílání.

V roce 1992 jsme uvítali ochotu seniorátního vikáře Karla Dřízala působit v našem sboru na poloviční úvazek, což svědomitě plnil, ale k 1. 10. 1992 byl již zvolen za duchovního ve Velimi.

Recept

Z tohoto těsta jsme tvořili s dětmi na setkání maminek – děti si to nejen užily, ale i si pochutnaly, všichni se ptali na recept, tak tady je... Je to recept od nevím koho, ale k dispozici nám jej dala Martina Míková.

Chlebové pletence

Suroviny na 2 pletence cca 40 cm (nebo hromadu malých houstiček, placiček a čehokoli, co děti vymyslí):

1 kostka droždí

0,5 l vlažné vody

800 g hladké mouky

2 lžičky soli

6 lžic olivového oleje

koření – provensálské apod.

na vylepšení: olivy, slunečnicová či jiná semínka, možno i třeba brusinky

Postup:

- mouku a rozdrobené droždí přelít vlažnou vodou
- přidat sůl a koření
- ručně prohníst (nenechat se odradit, že to lepí)
- přidat olej a znovu prohníst (přestane se lepit, pokud stále lepí, možno přidat trochu mouky)
- nakonec přidat semínka, olivy apod. a prohníst
- těsto by se mělo nechat uležet 0,5 hodiny, ale není to nutné (nebo je možné jej udělat i „do zásoby“ do mrazáku)
- tvořit pletence, bochánky, cokoli dle fantazie
- dát na vymazaný plech nebo pečící papír
- dát do vyhřáté trouby na 200 stupňů a péct dozlatova, 30-40 min. – dle velikosti

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; http://www.facebook.com/cce.vrsovice
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Tomáš Hrubý;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč